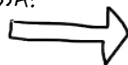


TOSI HYVÄÄ LUETTAVAA
TUOSSA SUUNNASSA!

(TRUST ME 🐰)



ANNE SOFIE HAMMER

Minä & Milla

KAKKUJA JA KOHELLUSTA

KUVITUS:
SOFIE LIND MESTERTON



HIENOMPIA
KUVIA KUIN
TÄMÄ TÄSSÄ!

SUOMENTANUT
SIRPA ALKUNEN



NIMENI
ON JODNA



Otava

↑
NÄLKÄINEN
KANI





KROOH!
TÄSSÄ LUKEE
TYLSIÄ JUTTUJA.
(PAITSI VARMAAN TOSI JÄNNIÄ
OPETTAJIEN MIELESTÄ)



Tanskankielinen alkuteos
Mig & Mille, Helt i kage

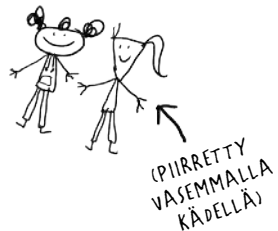
Copyright © Anne Sofie Hammer (text) og Sofie Lind Mesterton (illustrations)
og Gutkind Forlag A/S, København 2022

Published by agreement with Babel-Bridge Literary Agency

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-49601-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025



(PIIRRETTY
VASEMMALLA
KÄDELLÄ)



4. luokka!

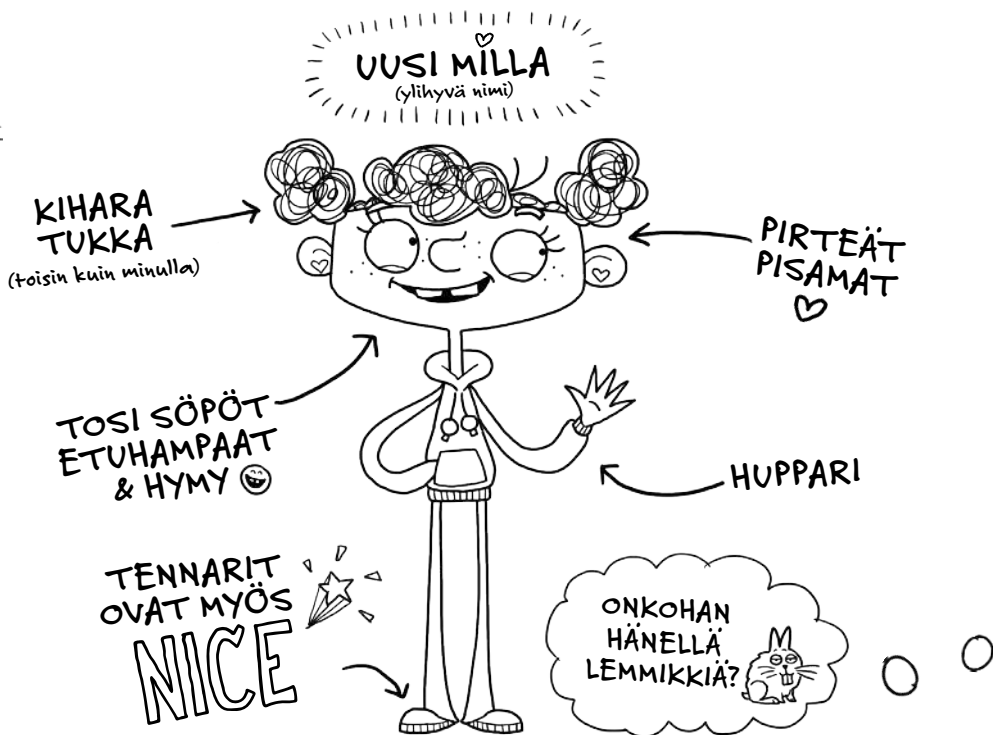
MILLA

UUSI YSTÄVÄ

MILLA

MILLA

Neljannen luokan ensimmäisenä päivänä luokkaan astuu tyttö, joka näyttää siltä kuin olisi juuri sanonut jostain hassua. Hänen silmänsä hymyilevät. Sitten luokanvalvojamme Liisa ilmestyy hänen taakseen ja samassa tajuaan, kuka tyttö on: luokkamme uusi oppilas!



"Tässä on Milla, uusi luokkakaverinne", Liisa sanoo ja laskee käden tytön hartialle. "Toivon, että otatte hänet oikein hyvin vastaan."

Koko luokka katsoo tyttöä uteliaasti. Minä tietenkin katson häntä erityisen uteliaasti nimen takia.

Milla!



"Milla, ihan aluksi voit istuutua..." Liisa katsoo pohtivasti luokkahuonetta. Hänen katseensa pysähtyy minun pölpettini kohdalle. "Istuudupa Millan viereen."

Vasta sanoessaan sen ääneen Liisa tuntuu tajuvan, että meidän molempien nimi on Milla!

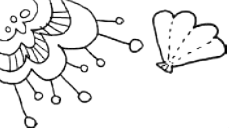


Uusi Milla katsoo minua. Sitten hänen kasvoilleen leviää iso hymy, ja näen, että hänellä on hieman ulkonevat ylähampaat. Ne saavat hänet näyttämään aika suloiselta, melkein kuin hän olisi koko ajan purskahtamaisillaan nauruun. Huomaan, että tunne tarttuu minunkin ilmeeseeni, ja uskon hänen ajattelevan samoin kuin minä:

TÄSTÄ TULEE VIELÄ HAUSKAA!

TÄNÄÄN EI
TIEENKÄÄN
SADAA





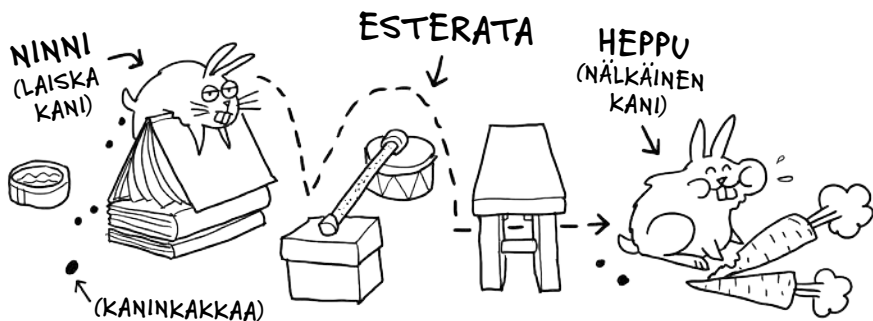
Ei sillä, etteikö minulla olisi ollut ystäviä ennen kuin Milla tuli luokallemme. Tietenkin oli. Vietin koulun jälkeen usein aikaa Sofian, Alman ja Olivian kanssa.



Olemme tehneet paljon kivoja juttuja yhdessä. Niin kuin silloin, kun isoveljeni Joona auttoi meitä pystyttämään teltan meidän pihallemme, jotta pystyimme nukkumaan yön ulkona.



Ja kerran minä ja Alma keksimme rakentaa esteratoja hänen kaneilleen.



Oli hauskan näköistä, kun kanit kömpivät esteiden läpi tai hyppivät niiden yli päästäkseen ahmimaan porkkanoita, joita olimme niille hakeneet. Siitä sain idean: Entä jos rakentaisimme esteratoja myös ihmisille! Esimerkiksi Alman äidille tai joillekin luokkakavereillemme.



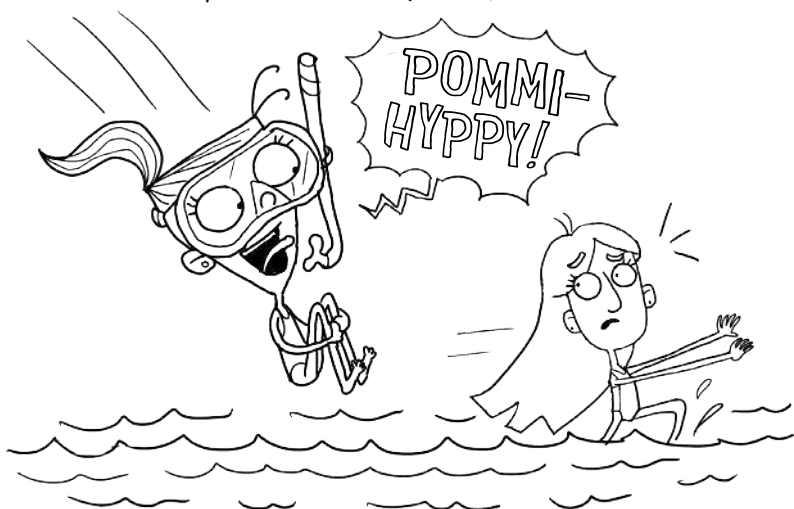
Minua alkoi naurattaa, kun ajattelin Alman äitiä ryömimässä esteiden ali tai loikkimassa niiden yli päästäkseen käsiksi valitsemiimme houkuttimiin. Voisimme kuvata sitä puhelimiillamme. Alma ei kuitenkaan innostunut ideastani.

"Oletpa sinä hassu!" hän vain tuhahti. "Sehän olisi ihan pöljää!"

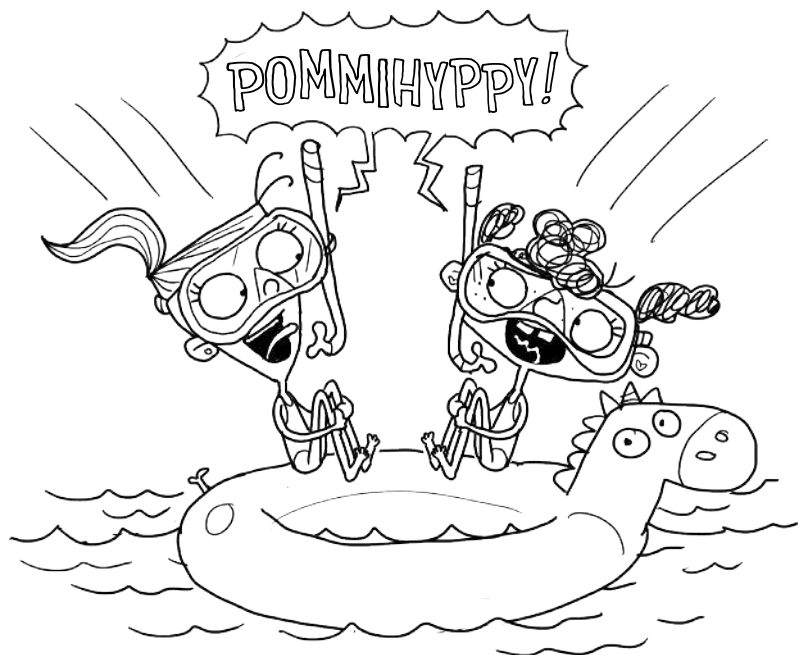




Niin käy melkein aina, kun minulla on jokin mahtava idea. Muut haluavat mieluummin tehdä jotain muuta, melkein aina jotain vähän tylsempää.



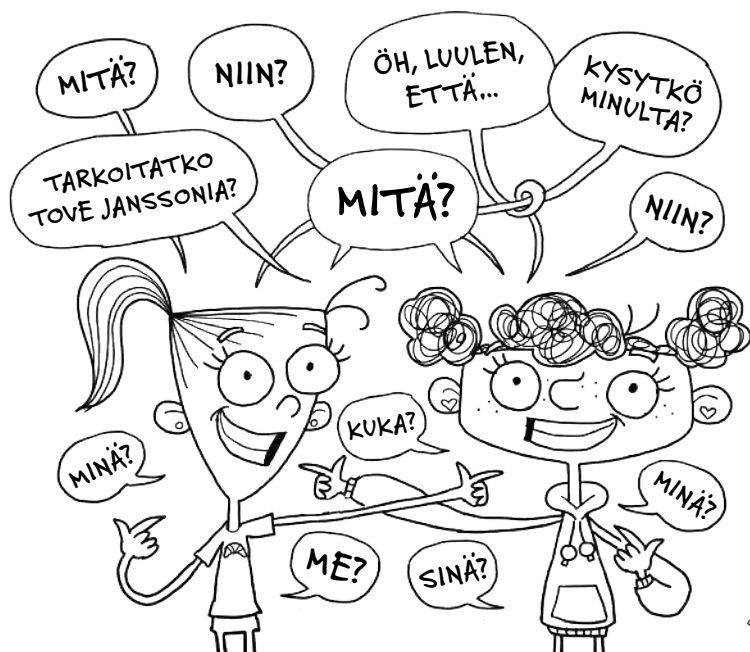
Millan kanssa on kuitenkin erilaista. Kaikki on melkein päinvastoin. Ihan kuin kaikki ideat muuttuisivat vielä hauskemerkiksi, kun hän on mukana.



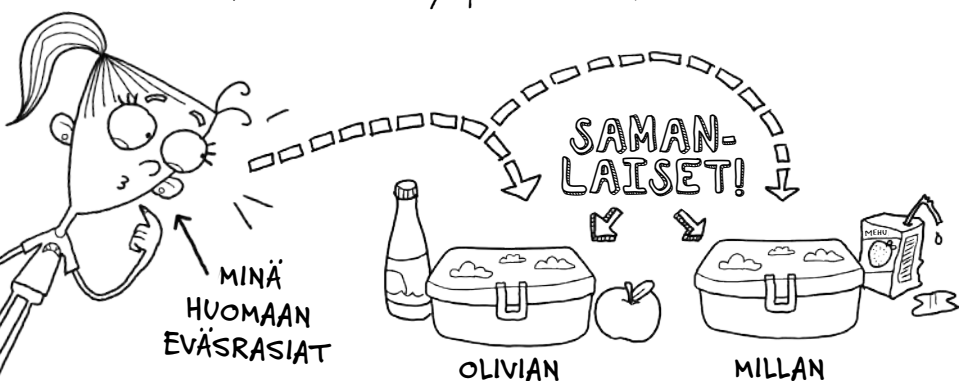
Kaikki alkaa meidän nimistämme. Koko ensimmäisen päivän syntyy sekaannusta joka kerran, kun opettaja katsoo meidän pulpettimme suuntaan ja kysyy:



Jos itse tiedämme, kumpaa meistä opettaja tarkoittaa, aina juuri toinen vastaa. Emme ole sopineet niin. Tuntuu vain, että olemme saman tien yhtä mieltä siitä, että niin on hauskinda. Välillä olemme vähän epävarmoja, kummalle opettaja puhuu, ja silloin puhumme päällekkäin tai osoittelemme vuorotellen toisiamme niin, että opettajan pää menee aivan pyörälle.



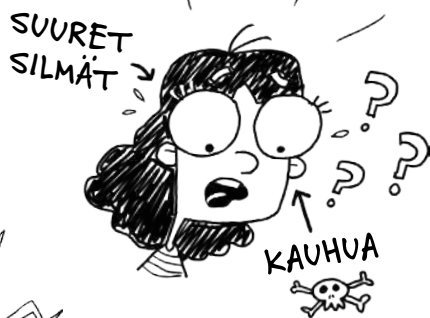
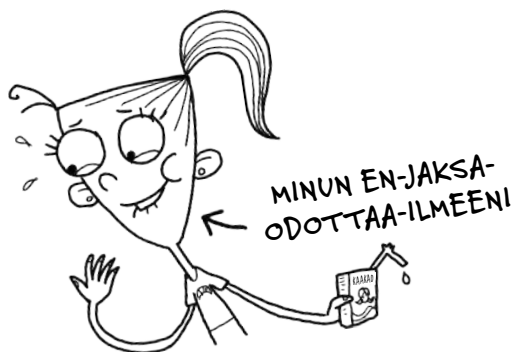
Seuraava sekoilu tulee eväsrasioiden kanssa. Kun lounastauko alkaa, minä huomaan, että Millan eväsrasia on tismalleen samanlainen kuin Olivian, vaaleansininen ja pyöreäkulmainen. Tökkään Millaa olkapäähän ja osoitan Olivian pöytää, missä eväsrasia odottaa valmiina. Olivia on mennyt pesemään kätensä.



Milla katsoo minua ja hymyilee ulkonevilla hampaillaan koko suun leveydeltä. Sitten hän kurkottaa vaihtamaan rasiat keskenään nopeasti ja vaivihkaa niin, ettei oikeastaan kukaan muu kuin minä huomaa mitään. Sen jälkeen hän nyökkää minulle, niin kuin olisimme keksineet jekun yhdessä, vaikka ei se ihan niin mennyt. Minähän vain näytin hänelle, että Olivialla on samanlainen eväsrasia.



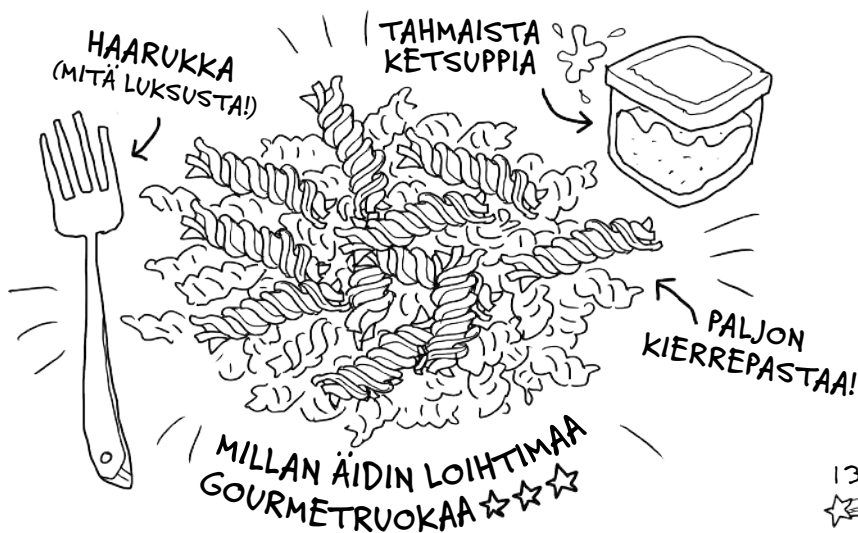
Puren huulta, etten purs-
kahtaisi nauruun odottaes-
sani, mitä kohta tapahtuv.



WHAT?!

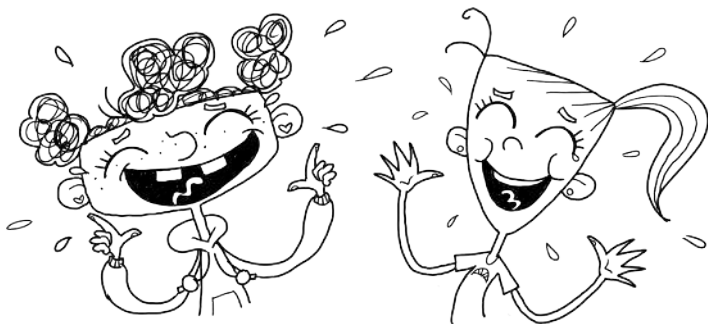
huudahtaa Olivia istuttuaan
alas ja avattuaan eväsrasian.
Hänen silmänsä rävähtävät
isoiksi ja pyöreiksi, ja suu
ammottaa auki. Kurottau-

dun katsomaan, mitä hän tuijottaa. Olivialla on yleensä
eväänä ruisleipäviipaleita, joiden päälle hänen äitinsä
on pannut kurkkua ja tomaattia ja hiukan vesikrassia.
Hänen nyt avaamassaan rasiassa on kuitenkin iso läjä
kierrepastaa, haarukka ja pikku purkki ketsuppia.





En voi enää pidätellä naurvani. Se kuplii ja pursuaa ulos minusta niin, etten melkein saa happea. Milla nauraa yhtä paljon, ja kun vahingossa katsomme toisiimme, nauru vain yltyy entisestään.



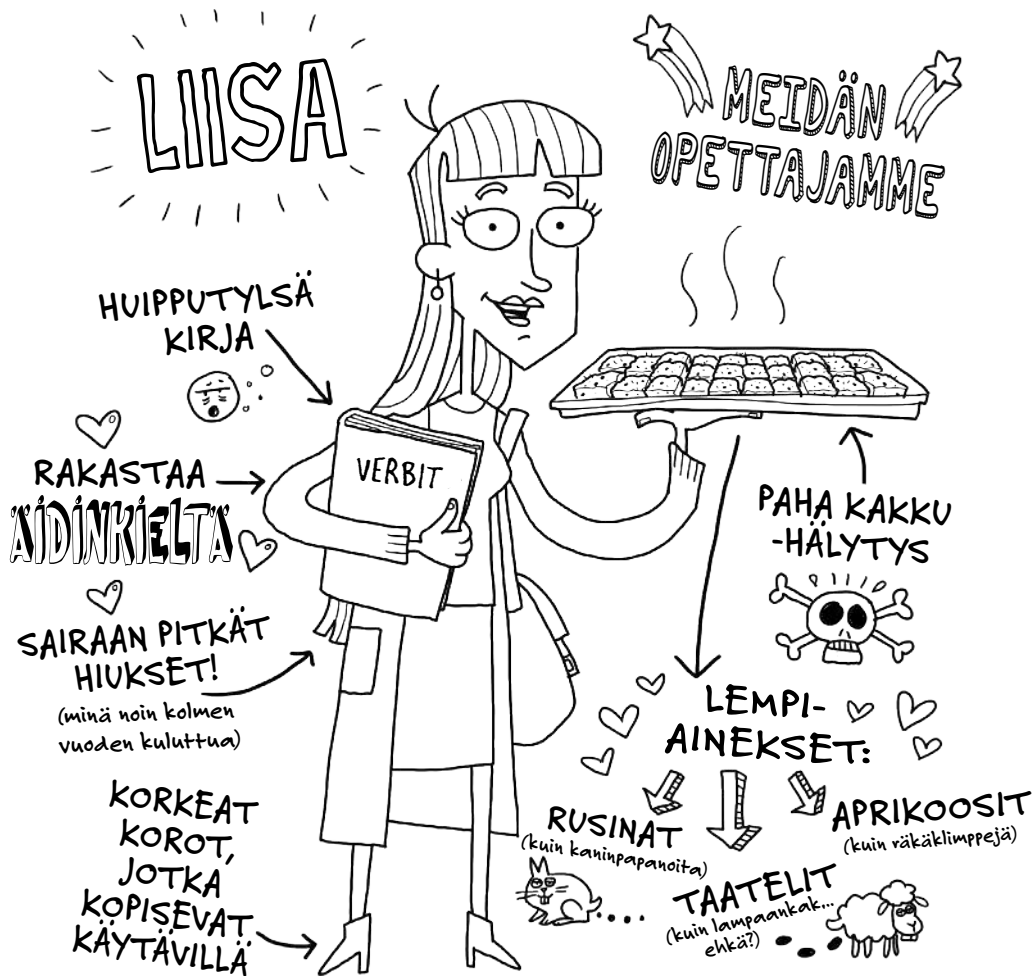
Olivia katsoo meitä, ja kun hän huomaa vaaleansinisen eväsrasian Millan edessä, hän tietenkin tajuaa heti, mitä on tapahtunut.



"Olette ihan älyttömiä", Olivia sanoo ja vaihtaa eväsrasiat takaisin. Hän ei kuitenkaan suutu. Miten voisikaan suuttua jollekulle, joka on juuri tullut samalle luokalle. Varsinkin, kun Milla hymyilee koko suun leveydeltä ja siniset silmät iloisesti välkkyen. Heti huomaa, ettei hän kiusaa sillä lailla oikeasti vaan vitsailee vain. Äkkiä olen täysin varma, että Millasta ja minusta tulee ystäviä. Siksi päätän myös varoittaa häntä kakkujutusta.



Opettajamme Liisa on muuten tosi ihana, mutta se hänessä on vialla, että hän rakastaa leipomista.



Ei ehkä kuulosta kamalalta, mutta sitä se on. Sen tietää jokainen, joka on maistanut Liisan kakkuja. Ja joka vuosi hän juhlistaa uuden kouluvuoden alkua tuomalla kakkua luokkaan.



Tänä vuonna Liisa tuo jonkinlaista suklaakakkua, jossa on seassa myös mustikoita. Hän kiertää ylpeänä luokkaa, jotta jokainen saa ottaa palasen.

"Ota pienin pala, jonka näet", kuiskaa äkkiä Millalle, kun Liisa lähestyy pulpettiämme.

Milla katsoo minua yllättyneenä. Hän tekee silti niin kuin sanon ja ottaa kaikkein pienimmän palasen. Itsekin onnistun valitsemaan pikkuriikkisen palan.



Heti ensimmäisellä haukkauksella Milla siristää silmiään ja tuijottaa kakkua lähes epäuskoisena. Se on keskeltä tahmaista ja maistuu enemmän suolaiselta kuin makealta. Mustikat ovat hapanta muusia.

Näen, miten nauru alkaa kuplia Millan sisällä, ja nielen kiireesti haukkaamani palan, etten tukehtuisi nauruun.

MILLAN
KAKUNMAISTO-
ILME



Kun koulupäivä on ohi, minä ja Milla kävelemme pyörätelineiden luo. Aurinko tuntuu suloisen lämpimältä käsivarsillani. Se välkähtelee koulun ikkunoista ja saa keltaiset kukat kanslian edustalla hehkumaan.

"Olipa hauskaa nähdä Olivian ilme, kun hän avasi sinun eväsrasiasi", sanon ja purskahdan taas nauruun. Millan kasvot loistavat.

"Kiitos, kun varoitit minua siitä kakusta", hän sanoo.

Siitä päivästä lähtien olemme ystäviä.

